

Közgazdász

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM PÁRT- ÉS DISZ-BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

E HETI SZÁMKBÓL:

Furcsa történet 2. oldal.

Kötelességem, hogy helytálljak 2. oldal.

Néhány szó a konferencia rendszerről 3. oldal.

Krúdy-utcai bölcsőde 3. oldal.

Harmadszor a bajnoki emelvényen 4. oldal.

Aranytartalék 4. oldal.

Néhány szó a IV. Világifjúsági Találkozóról

Nehéz lenne mindazt elmondani, ami az alatt a rövid idő alatt történt, amíg Bukarestben a IV. Világifjúsági Találkozó, mint alapszervi küldött résztvettem.

Megérkezésünk után a román ifjúság nagy szeretettel vett körül bennünket. Megmutatkozott ez mindenben, akkor is, amikor a szállásra mentünk, ahol mindennel elláttak minket, amire csak szükségünk lehetett. Vendéglátóink mindenben igyekeztek kedvünkbe járni, hogy minél feledhetlenebbé tegyék számunkra az ott eltöltött időt.

A megnyitó ünnepségen a fejedelmekkel felvonuló 1500 főnyi magyar küldöttség nagy sikert aratott. Itt a VIT-en tudtuk meg, hogy Henry Martin elvtárs szabad, s nagy volt az öröm, amikor feleségével, Simone Martinnal együtt megjelent a záróünnepségen.

Sokáig feledhetetlen marad számomra az, amikor a koreai fiatalokat a kapitalista országok fiataljai vállukra emelve vitték, vagy az, amikor a kelet- és nyugatnémet országok fiatalok, az anyaországok és gyarmataik küldöttei együtt vonultak fel.

Mire lehet még emlékezni? Sokszor voltunk a hatalmas Szfálin-parkban, mely oly nagy, hogy nem tudtuk min-

den részét bejárni az ott töltött két hét alatt. E gyönyörű park létrehozásából a román főiskolás fiatalok jelentős mértékben kivették részüket. Erdemes megjegyezni, hogy amíg a budapesti VIT-en csak egy chilei küldött vett részt, itt már 120-an képviseltek hazájukat.

Amikor a Március 28-ára vonultunk, ahol a záróünnepély volt, a bukarestiek útközben sorainkba özőnlöttek és összecsókoltak bennünket. Alig tudtuk továbbmenni, és így az ünnepségnek csak a végére értünk oda. Az ünnepély után nemzetközi kultúrális műsoron vettünk részt, különösen szovjet, kínai, olasz, argentin és argentin fiatalok mutatták be művészetüket. Különösen nagy élmény volt hallgatni az olaszok gyönyörű partizándalát. Majd színpompás tűzijáték és tánc fejezte be a világ ifjúságának ezt a nagyszerű találkozóját.

A küldöttségek hazatérve fokozottabban harcolnak a béke ügyéért, és minden fiatal társukkal ismertetik a IV. Világifjúsági Találkozó felhívását:

„... Fiatalok, egyesüljünk, hogy jobb jövőbe vetett reményeink valóra váljanak! Előre világ ifjúságai!”

Elmondta:

Ernei Ilona

alapszervi VIT-küldött.

KÖSZÖNJÜK

a IX. kerületi tanácsnak és közvetlenül gondnokunknak, igaz elvtársnak — aki eljár az érdekekben — az Egyetem előtt felállított új padokat.

Tanuljunk, dolgozzunk, és amiről nem beszélünk!

Nyílt levél a „Közgazdász”-hoz

Az ideai tanév megnyitásakor FOGARASI elvtárs, egyetemünk rektora, beszédet mondott. Több dologról beszélt, így többek közt az új oktatási módszerről, melynek megvalósítása, úgy látszik, igen sok akadályba ütközik. De itt nem arról akarok írni, hanem arról, hogy FOGARASI elvtárs úgy fejezte be beszédét, hogy: „jó tanulást, jó szórakozást, jó pihenést és még jobb eredményeket”. Ez mindenkinek, így nekem is, nagyon tetszett. Ahhoz, hogy valóban jó eredményeket érjünk el, és ne csak egyoldalúan képzett szakemberek legyünk, szükséges, hogy moziba, színházba járjunk és egy-egy könyvet is elolvassunk. FOGARASI elvtárs, úgy gondolom, erre gondolt, mikor így fejezte be beszédét. A „Közgazdász” úgylátszik nem mert ezzel egyetérteni, mert FOGARASI elvtárs beszédét megrováidta, így lényegében az értelmét megváltoztatva, közölte T. i. csak a jó munkáról írtak, a szórakozást és pihenést elhagyták.

Sajnos azonban, ebbe a hibába nem csak a lap szerkesztői, de az Oktatási Osztály és az egyes tagozatok is beleestek, mert az új oktatási rendszer előnyeit eddig még nem tapasztaltuk. Arra szeretném kérni FOGARASI elvtársat, hogy nézzen egy kicsit utána, hogy mit és hogyan változtatni meg azokból a céltűzések közül, melyekről FOGARASI elvtárs beszélt.

A hallgatók nagy többségében megoan a jószándék, hogy becsületesen tanuljon, de a jelenlegi tanrendkörüli zűrzavar és szervezatlenség nagyban gátolja az igazán mélyűt tanu-

lást, hogy a pihenésről és szórakozásról ne is beszéljünk.

VAJDA LAJOS

IV. polgárd. 1. halgató.

Előre a Negyedik Békekölcsön sikeréért!

Népköztársaságunk kormánya immár ötödikben fordul dolgozó népünkhöz államkölcsönjegyzési felhívással.

A felhívás olyan időpontban jelent meg, amikor kormányprogramunk megvalósításában, a dolgozó nép életszínvonalának emelésében már komoly eredményeket értünk el. Tízezer árucikk árának leszállításával egyetlen esztendő alatt 1500 millió forintot takarít meg országunk népe. Dolgozó parasztságunk adóhátralékának elengedésével, az ideai adóteher 15 százalékos mérséklésével, a termelőszövetkezetek rövidlejáratú hiteleinek elengedésével ismét többszázmillió megtakarítást tett lehetővé kormányunk. Ehhez hozzájárul még a termelőszövetkezetek hosszulejáratú hitelei törlesztésének 20, közleplejáratú hitelei törlesztésének 6 esztendőre való meghosszabbítása, azzal a pótlólagos kedvezménnyel, hogy a törlesztést csak 1956-ban, tehát két év múlva kell elkezdeni. Ez ismét hatalmas összegekkel csökkenti a termelőszövetkezetek egy évre eső kötelezettségeit és lehetővé teszi, hogy igen magas juttatást fizessenek tagjaiknak.

Mindezeket felül az ideai államkölcsönjegyzési feltételek életszínvonalunk emelésének legközvetlenebb tényezői. Azzal, hogy a félhavi jövedelem összegében (illetve 700 forintos havi jövedelemig 1 heti fizetés összegében) maximalta a kormány a vásárlóerejét, jelentősen gyarapodik dolgozó népünk jéveszélőereje. Mint ismeretes, az eddigi gyakorlat szerint a dolgozók egyhavi keresetüket, sőt gyakran még ennél is többet jegyezték. Fenyvessi Anna tanárségéd például 1300 Ft-os havi fizetés mellett 1500 Ft békekölcsönt jegyezt. Az idén 1400 Ft havi fizetésből 700 Ft-ot jegyez, tehát 800 forintja szabadul fel vásárlásra. A békekölcsönjegyzés más tekintetben is közvetlen kapcsolatban van életszínvonalunk emelkedésével. Mint a kormányfelhívásból kitűnik, a jegyzett összeget elsősorban a könnyű- és élelmiszeripari, valamint mezőgazdasági termelés fellendítésére használják fel, s így az államnak kölcsönadott pénz a törlesztésen és a nyereségyeken felül az árubőségben is megtérül.

Dolgozó népünk szíves-örömezt segítő államát a kölcsönjegyzéssel. Az elmúlt évek során mindenki meggyőződhetett arról, hogy államunk pontosan eleget tesz a kölcsönkibocsátási feltételekben vállalt kötelezettségeinek. Csak az ideai esztendőben 361,6 millió forintot kaptak a kölcsönjegyzők nyereségy és törlesztés címén. Az első sorsolás óta összesen közel egymilliárd forint a kifizetett nyereségy és törlesztés összege, míg az összes eddigi jegyzés 4,5 milliárd forint. Ez annyit jelent, hogy államunk eddig minden lejegyztett 100 forintból több mint 22 forintot visszatértett, illetve nyereségyként juttatott a dolgozóknak. A Második Békekölcsön jegyzői lényegesen többet tudnak most az árszállítás után vásárolni a legutóbb kisorsolt 61,9 millió forintból, mint amikor a kölcsönrészleteket befizették. S az idén még két ízben lesz sorsolás...

Az államkölcsönjegyzés dolgozó népünk és népi demokratikus államunk kapcsolatának egyik formája. Ez a kapcsolat a bizalmon, a lakosságban az állam szükségleteihez való önkéntes hozzájáruláson alapul. A jegyzés az emberek öntudatára, meggyőzésére épül, arra a tudatra, hogy az államnak adott összeget a szocializmus gazdasági alaptörvényének követelményei szerint használják fel. A jegyzés önkéntességének megsértése durva merénylet az állam és a dolgozó nép közti jóviszony ellen. A meggyőzésre alapított népnevelő munka a jegyzéssel kapcsolatban viszont erősíti a megértés államunk és a tömegek között. Bácskai Tamás

A régi „államkölcsönökről”

Huszár Géza elvtárs, a matematikai tanszék vezetője érdekes élményeit mondotta el a régi államkölcsönökkel kapcsolatban.

„Milyenek is a kapitalista világ államkölcsönöi? Nézzük meg az úgynevezett Hadikölcsönt, amelyet az első világháború alatt bocsátottak ki. Ezt az állam nem hogy nem fizette vissza, hanem tökéletesen elvesztett, s az értékét még töredékesen sem kaptuk meg helyette. Elénken előttem van az 1927.

évi, amikor a bányanyugbértárspénztárakat centralizálták, s néhány évre rá egy biztosítási matematikai mérleg kapcsán előttem volt egy kimutatás. Azt mutatta, hogy nagy bányavállalataink, a MÁK meg a Salgó milyen értékeket adtak át az OTI-nak társépítési díjtartalék fejében. Megdöbbenéssel láttam, hogy ezekben a kimutatásokban nem szerepeltek bérházak és egyéb komoly értékek, hanem ezek a dúsgazdag bányavállalatok szinte 100 százalékban hadikölcsönkötvényeket adtak át az OTI-nak, s így becsapták a dolgozókat. Ily módon már az első mérleg 1932-ben 145 millió aranypengő hiányt állapított meg. Míg tehát a kapitalista állam pénzügyi gesztói csak a tömegek becsapásának eszköze volt, addig jólesik gondolnom a felszabadulás utáni kölcsönjegyzéseimre.

Tervkölcsönkötvényeimből a jegyzett összegből máris 85 százalékot kaptam vissza, úgy, hogy már alig van egynéhány címlet hátra.”

Tanuljunk meg helyesen állástfoglalni a kül- és belpolitika legfontosabb kérdéseiben

Az elmúlt év folyamán a politikai bizottság határozata nyomán szervezett politikai körök kétségeltlen eredményeik mellett nem tudták biztosítani, hogy minden elvtárs bátran, ösztönösen felvesse problémáit. A körök szemináriumszerűen folytak le, „magas elvi színvonalon” mozogtak, a hozzászólások és viták téziseket állapítottak meg (eltekintve néhány kivételtől) és nem az egyéni problémákra adtak választ. Összefoglalva: még gyerekcipőben jártak.

Az idén nem ilyen politikai körökre van szükség! Nem pótszemináriumok kellenek! Szükség van olyan alkalomra, ahol mindenki elmondja problémáit, megtanulja a napi sajtóban közölt eseményeket helyesen értékelni. Ehhez pedig sokkal köztlenebb forma szükséges és az, hogy a viták témáját ne néhány vezető, hanem a viták részvevői alakítsák ki. Szükséges még a vitákon szinte, felszabadult légkör, a kritika szabadsága. A párt és a kormány szinte önkritikája után, az eddig lejajlott párttaggyűlések felszabadult légköre biztató.

A DISZ-bizottság a félév folyamán öt politikai vitát szervez. A viták témája kül- és belpolitikai kérdések, valamint erkölcsi kérdések. A legelső vita okt. 5-től 10-ig terjedő héten lesz. Ezen a kormányprogram egyes részét beszéljük meg. Helyes volna, ha minden elvtárs a héten elmondaná ezzel kapcsolatos problémáit. Csak így válik elvonné, érdekessé a vita. Az évfolyamokon több probléma volt az árszállítással kapcsolatban. Miért nem számították le a tej árát, miért ezeknek a cikkeknek az árát szállították le és miért nem a többiekét. Hogyan lehetséges, hogy ilyen nagy gazdaságpolitikai hibákat követünk el? Ezekre a kérdésekre választ ad a vita. A második vitán, október második felében a DISZ-bizottság nemzetközi, külpolitikai kérdések megvitatását tervezi. Már jó előre mondjuk el a DISZ-szervezőnek, hogy milyen külpolitikai kérdésekre vagyunk kíváncsiak. A DISZ-bizottság célja az, hogy a tagságot érdeklő kérdésekről folyjon a vita, hogy politikai vitákon mindenki felvilágosítást kapjon, a vita ne öncélú elméletieskedés legyen. A vitákat a legjobb párt- és DISZ-funkcionáriusok, tanárségédek vezetik. Irodalmat az előző héten közzéteszi a DISZ.

A feltételek tavaly óta gyökeresen megváltoztak. Minden jel arra mutat, hogy az új típusú politikai vitáknál biztosítani tudjuk a kitűzött feladatot.

Gacsályi István

Az esti tagozat hallgatóinak kérése

Az esti tagozat hallgatóinak sokkal nagyobb erőfeszítést jelent megjelenni az egyetem követelményeinek, mint a délelőtti járó előadásoknak. Eppen ezért a kisebb zavaró körülmények jobban kihatnak nálunk a munka eredményességére.

A jó tanulás elmélyülést kíván, ehhez pedig csend kell. Ezzel szemben az előadótérbe rendszeresen behatárolt az asztalitenisz labdák kopogása. A folyosón időnként egyesek szüi indán harci kiáltáshoz hasonló hangerővel társalognak. Mindehhez járul a zongora, amelyből hozzáfértek, műkedvelők és próbálkozók a legkülönbözőbb hangokat csalják ki.

Nem volna lehetséges az asztaliteniszezőknél és a zongorának más helyet biztosítani, a nappali tagozat hallgatóival pedig megértetni, hogy nekik sem esnek jól, ha a folyosóról beszűrődő lármá miatt nem tudnának figyelni?

A másik hiányosság az, hogy a jegyzeteket későn kapjuk meg.

A tananyag jelentős része olyan, hogy természeténél fogva nem sokat változik egyik évről a másikra. Eppen ezért célszerű lenne.

Tegyük javaslatot egyetemi hangversenyek műsorára

Az Egyetem Klub Igazgatósága, mint ismeretes, egy 6-8-ból álló bérletsorozatot indít. E

bérleti műsorok keretében az ország legkiválóbb ének- és balettművészei lépnek fel, s a legjobb szimfonikus- és népi zenekar. A Magyar Állami Népi Együttés is vendégzereplésre meghívuk. Azért, hogy fokozottabban kielégíthessük az igényeket és az előadások rendezésébe bevonjuk egyetemünk hallgatóit is, ezúton hívjuk fel a figyelmet, hogy — a klasszikus operett-est kivételével, melynek műsora már kötött — az előadások programjára a KÖZGAZDÁSZ-on keresztül is lehet javaslatot tenni.

Szeretnénk azt, ha ez is hozzájárulna hangversenyek nagy népszerűségéhez és valamennyi estünk a hallgatók legnagyobb meglepedését és megbecsülését vívná ki.

Mit szeretnénk a műsorban látni? Írd meg.

Reméljük, hogy felhívásunk nyomán sok és jó javaslat születik.

A Klub Igazgatósága

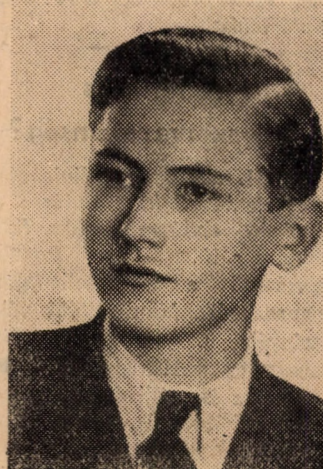
RÁKOSI ÖSZTÖNDÍJASAINK

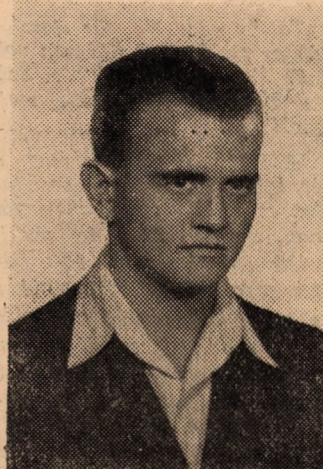
KARÁCSONYI JENŐ

BERENDIK IVAN

SZOKOL JÁNOS

KÖVER KÁROLY

„Kötelességem, hogy helytálljak“

Fischer János elvtárs, egyetemünk esti harmadéves politikai gazdaságtan-szakos hallgatója. Multévi átlaga 4.8 volt.

Először időbeosztása után érdeklődöm. Esti hallgatóinknak ez az egyik legfontosabb problémájuk.

Sajnos, otthoni munkában túlnagy rendszeresség nem lehet — válaszolja. — A Budapesti Nyomdaipari Egyetemen vagyok a vezérigazgatója, így elég sok az elfoglaltságom. Leginkább szerdán, szombaton és vasárnap délelőtt tanulok.

A kötelező irodalom jegyzetelését mikor végzi?

Ezt is ebben az időben. A jegyzetelést összekapcsolom a tanulással. A kettő kölcsönösen segíti egymást.

Akadnak-e nehézségei az időbeosztással?

Gyorsan megadja a választ: — Elég gyakran előfordul, hogy a vállalat több időmet veszi igénybe, mint amennyire számítottam. Ilyenkor nem tudok mást csinálni, mint a következő tanulási napomom átvenni az elmaradt anyagot.

Tovább érdeklődöm: — A tanulásban vannak-e nehézségei?

Négy polgárit jártam, de azért nem akadok fenn semmi-
ben.

Ez minék az eredménye?
— A tanuló-pár-rendszernek. Mogyorósi elvtárs a tanuló-párom, ő igen sokat segít. Sokat köszönhetek neki. Tudásunkat, tapasztalatunkat kölcsönösen ki-cserélhetjük.

Régóta érdekel, vajjon esti hallgatóinkat mennyiben segíti a tanulás már most, egyetemi éveik alatt, gyakorlati munkájukban?

Oriási mértékben segít — feleli. — Hogy mennyire jelentősnek tartom a magasabb tudományok elsajátítását, azt az is bizonyítja, hogy vállalatunkból két elvtársat szerveztem be az egyetemre.

Milyen szakmai téren segít a már meglévő képzettsége?
— Különösen bonyolult elvi kérdések megoldásában, gazdasági problémák tisztázásában.

Beszélgetés közben többször is szó esik a fiánál. Hiába, bár nagyon elfoglalt ember, mégis csak apa, aki szeret a fiáról is beszélni. Büszkén mondja, hogy a fia tanulmányi eredménye ötös és négyes között van és a Gorkij-iskolába jár.

Feltesze mivel foglalkozik?
— O a Műegyetemre jár. Gép-szermérnök lesz belőle.

Ha pár évvel ezelőtt ismerem meg Fischer elvtársat, valószínűleg csodálkozom azon, hogy létezik olyan család, melynek minden tagja tanul. Ma már azonban kedves, megsok-sokott jelenség.

Visszatérve az egyetemre, még megkérdezem, mi tetszik neki a legjobban az idei tanévben?

A figyelem örvendéses javulása. Ezt azonban inkább a hallgatók helyes felismerésének tulajdonítom és nem az egyetemi vezetőség intézkedéseinek. Csöngetik a figyelmeztetőt. Fischer elvtárs a következőkkel búcsúzik:

Igyekszem jól tanulni és dolgozni. Kötelességem, hogy megálljam a helyem üzemben és egyetemen egyaránt.

G. A.

HELYESBÍTÉS

Legutóbbi számunk „Megjegyzés” rovatába hiba csúszott. Várday elvtársno neve helyett Várday jelent meg. A megjelent bíráló a Tanulmányi Osztály dolgozója, Várday elvtársnőre vonatkozott.

FURCSA TÖRTÉNET

Kalmár Anna II. éves püszkosos hallgató szeptember 24-én reggel beadta ballongját a ruhatárba. Délben, amikor kikartta venni, egy másik ballont kapott helyette. Saját ballongja helyett csak vígasztalást kapott, elég sovány vígaszt: — hogy holnapra biztos meglesz. Nem lett meg. Kalmár elvtársno megkereste Forgács elvtársnót a tan. oszt.-ról (kb. háromórás kutatás után sikerült ráakadnia) és vele elmentek a ruhatárhoz. Nem jutottak megint semmire. Itt két kérdést teszek fel:

- 1. Mire való a ruhatár — és mire való a ruhatárosok?
- 2. Mire való a tanulmányi osztályon a fogadóóra?

Mindjárt meg is adom a választ. A ruhatár arra való, hogy a hallgatók ruháját megőrizze az előadás alatt. Ezt nem teljesíti. A délelőtti szolgálatban lévőök a délutániakra fogják, a délutániak viszont a délelőttiekre. Ez így nem helyes. Azt mondta Takács Agnes ruhatárosnő, hogy nem érdekli az ügy. Egyedül csak az érdekli, amit megesszik, ami a gyomrában van. Ezek után azt nem értjük, hogy mit keres a ruhatárban? Gúnyolódással akanja elütni a felelősségrevonást. Amikor egy-két javaslatot ajánlottunk, amivel

megjavíthatná munkáját, azzal gúnyolódott: „Hogy az okos, biztos jobban megszervezné itt a munkát.” Mindezek arra mutatnak, hogy a jövőben sem akar felelősségteljesebben dolgozni.

Megfelelek a másik kérdésre is.

A fogadóóra arra való, hogy a hallgatók ügyes-bajos dolgaikkal forduljanak a tanulmányi osztályhoz. A tanulmányi osztály hirdetőtábláján ki is van írva a fogadóórák ideje, de Kalmár elvtársnő a fogadóóra ideje alatt hiába kereste Forgács elvtársnót fél 10 órától egészen 4 óráig. Nagynehezen sikerült találkozni vele az aulában. Amikor a tanulmányi osztályon kereste, azt a feleletet kapta, hogy ebédelni van. Azt hiszem — ebédelni bőven meg lehet egy félóra alatt, nem kell ahhoz 3 óra. Ez nem lehet kifogás arra, hogy Forgács elvtársnő ne lehessen megtalálni egész fogadóóra alatt a tan. oszt.-on. A tan. oszt. igyekezzen a jövőben, hogy fogadóórák alatt tényleg ne zárt ajtók fogadják a hallgatókat. A fogadóórák nem olyan hosszúk, azt ki lehet bírni egy szobában is, a többi ügyet pedig el lehet intézni a nap többi részében is.

Z. Gy.

„Nem mese ez, gyermek”, hanem zord valóság, hogy azok, az elsőévesek, akik az ösztöndíjat már szeptember elején kérvényezték még mai napig sem hallottak hírt az illetékesek döntéséről.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Kedves Rácz István, Völgyes Péter, Kopácsi Vilmos, Szabó Ferenc, Gáti László és Igaz János elvtársak! Leveleiteket köszönjük. Közöltük. Szabó elvtárs jogos bírálatára még visszatérünk.

Veres Miklós elvtárs. „Költői válasz”-t írt G. M. versére. A szerkesztőség bírálatát köszönjük. Azért nem közöltük, mert arra kívánja felhívni a hallgatókat, hogy fél 7-kor menjenek reggelizni. Ilyet senkielő sem kívánhatunk. Véleményünk az, hogy a

menza a hallgatók étkezésének idejére (sorbanállás nélkül) szervezze meg a gyors kiszolgálást, szüntesse meg a sorbanállást. Várjuk további észrevételeit! Bóta Gyula elvtárs! Versed megkaptuk. Nem közöltük, mert még sok csiszolnivaló van rajta. Próbáld könnyebb műfajt, olvass sokat, hogy szókincsöd és íráskészséged fejlődjék.

Várjuk további leveleiteket, és kérünk titeket, hogy a leveleken a címet is közöljétek. A szerkesztőség

Elosztás és újraelosztás

A IV. évfolyam hallgatói közül többen, köztük Kis József elvtárs is, felvetették a végzett hallgatók elosztásáról, illetve elhelyezéséről kapcsolatban, hogy szeretnék, ha még az év vége előtt megbeszélnék a végző hallgatókkal, hogy hová is jognak kerülni. Hol kezdik meg munkájukat, honnan indulnak az életbe?

Miért beszélnek erről az elvtársak bizonyos fokig aggodalommal?

Azért, mert az 1953 nyarán végzett elvtársak elhelyezésével kapcsolatban nem sok biztató jel maradt hátra. (De az előző évben sem.)

Több példa: Először elosztották az elvtársakat. Kevesen voltak? Vagy más okból?... Szóval újra elosztották őket, majd ismét újra...

A kihelyezésről biztosan az évvégi vizsgák idején sem tudtak még. Már az államvizsgáknak is vége volt, de még jó néhány elvtárs nem tudta, hogy hová kerül. Az is előfordult, hogy e sok elosztás után volt olyan hallgató is, mint például Somogyi Gyula elvtárs, akit két helyre is „elosztottak” és még az államvizsgák után sem tudta, hogy hol is kezdje meg a munkát. Hazautazott, hogy — „majd értesítenek, ha szükség lesz rám”.

Ezután jogosan veti fel Kis elvtárs, hogy ő úgy tudja, hogy a Terohivatal néhány évre előzőleg már elkészíti az elosztási tervét. Ezután nem értjük, mi az akadály annak, hogy a vizsgák előtt legalább két-három hónappal nyilvánosságra hozzák ezt. Nem fogadhatjuk el Hollósi elvtárs vádát, aki szerint a hallgatók nem tanulnák ebben az esetben azokat a tárgyakat, amelyek elkövetkezendő munkájukkal nincs kapcsolatban.

Ezután is fel szeretnénk hívni az illetékesek figyelmét, hogy ezt a kérdést igen alaposan vizsgálják meg és beszéljék meg ezt a problémát a IV. éves elvtársakkal.

Túlterhelés

vagy szervezatlenség?

A III. alapszerv falujóságján megjelent Solti elvtárs és Radnóti elvtársno cikke. Solti elvtárs a túlterhelésre, Radnóti elvtársnő a szervezatlenségre panaszkodik. Mindkettőjük véleményében sok az igazság, mint ahogy ez a III. alapszerv taggyűlésén is nyilvánvalóvá lett. Ezután kérdezzük, mit tettek az illetékesek, elsősorban a közvetlenül érdekelt polg. gazd. tanszék a felvetett hibák kiküszöbölése érdekében?

Népnevelők jelentik

Az idei tanév nagy feladatok elé állították népnevelőinket. Az elmúlt hetek azt bizonyították, hogy népnevelőink e fontos feladatoknak csak részben tettek eleget.

Megállapíthatjuk, hogy kielégítő munkát végeztek a negy- és öt éves elvtársak, de hiányzott a jó munka a második- és harmadéves népnevelőknél. A másodikéves népnevelők csak a szakosítással foglalkoztak, így egyéb problémák háttérbe szorultak.

Meg kell dicsérni az elsőéves népnevelőinket nagy részét, akik annak ellenére, hogy új környezetbe, új munkarend szerinrt kezdték meg munkájukat, beváltották a hozzájuk fűzött reményeket; és máris komoly eredményeket tudtak felmutatni.

Mivel is foglalkoztak a népnevelőink az elmúlt hetekben. Rácz Lajos IV. éves elvtárs például, aki jó és sokoldalú munkát fejtett ki, a következőket mondja. — Az első héten bizony komoly tanulmányi fejelemről nem lehet beszélni. A tanszék munkáját is bírálja, mert az első hét óráinak hiányos megtartását kifogásolta. Foglalkozik Rácz elvtárs a hallgatóknak az otthonról hozott véleményével is. — „A dolgozók bíznak a kormányprogramban, de nem ritka a bizalmatlanság sem, főleg a parasztlónánál”. Ilyen esetben Rácz elvtárs és a többi népnevelő feladata, hogy megismertesse az elvtársakkal azokat a rendelkezéseket, melyek közvetlenül a parasztság helyzetét javította.

Vannak még olyan elvtársak, akik félnek megmondani véleményüket. Ezen a téren is komoly feladat hárul még népnevelőnkre, hogy neveljék az elvtársakat ösztönökre, bátor kiállásra. Jó munkát végeztek még az elsőéves hallgatók is. P. Szabó Miklós elvtárs az I/3-as szemináriumban, az új előfizetők gyűjtése terén ért el szép eredményt.

Néhány szó még a jelentésekről. Dobrácz János a II/13-ból jelentésének mintegy kétharmadában az előtte álló feladatokat írja le és egész kis részére korlátozza jelentésének azt a részét, ami a feladatok megoldott részével foglalkozik. Egészen szűkszavú Kövesdi Tibor elvtárs is a I/12-es szeminárium-ból azt mondta, hogy ferde nézetek alakultak ki a kormányprogrammal kapcsolatban az elvtársak között, de a ferde nézeteket helyes irányba terelte. Nem számolt be azonban Kövesdi elvtárs arról, hogy milyen érvekkel győzte meg az elvtársakat és hogy mik voltak ezek a ferde nézetek.

Népnevelőinknek feladata, hogy a jelenlegi hibákat kiküszöbölve új erővel induljanak harcba eredményesebb, jobb munka elvégzéséért.

M. A.

Közgazdász

„nyelvezmény“

Ha az ember egy kis időt eltölt egyetemünkön, előbb utóbb úgy érzi, hogy itt (több más furcsaság mellett) egy speciális nyelvezetet is meg kell tanulnia, ha nem akar „lemaradni” észre kell venni ugyan, is, hogy sokan közülünk teljesen „ráálltak” az úgynevezett „közgazdász” nyelvre. Előfordul például, hogy jön a kultúrfelelős és harsány hangon felszólítja a csoportot, hogy „aktivizálja” magát, a mozi-jegy vásárlásra, mert az „harci” kérdés. Vagy konzultációra azzal csábítják a szerencsétlen hallgatót, hogy ott majd „át lesz beszélve” vele az anyag. sőt részletekben is „ki lesz tárgyalva” egy-két jelentősebb kérdés.

De előadótól is hallottunk már olyan dolgot, hogy „az elvtársak szeminarizálják” meg ezt a részt. Nyilván ez valami olyasmit akart jelenteni, hogy szemináriumokon beszéljék meg, vagy legalább is valami hasonlót.

A tömegszervezetek vezetősége általában arra buzdítja aktiváit, hogy „vigyék le” ezt vagy azt a „kérdést” a tömegekhez.

„No, elvtársak” javaslatunk a következő: Gondolkozzatok ezen a nyelvezeti problémán, „mélyüljétek” el benne „tárjátok fel” a hiányosságokat és végül „küszöböljétek ki” azokat. Ily módon talán sikerülni fog egyszerűen, magyarsan, csodák-csodája — mégis érthetően beszélni.

Udvariassági verseny

Budapesti fodrászszület Kivülről — hej! — mit sem sejtet, De ha belépsz ő halandó, Mögötted van mindaz, mi jó S előtted egy másfélórás, Idegtépő, vad kintlódás. Mindennapi életedbe: Riadalom ül szemedben, Mikor látod, hogy szörzeted Tülteljesítőn a tervet, Mint a gomba, oly gyorsan nő, S borbélyhoz vagy elmenendő. Bensődben viharok dúlnak, Mig lábaid elindulnak, Hogy vigyenek sorsod elé: Borbélyok karmai közé. Üzletelőd most bebúdulsz S rád rivall a fodrászkórus: „Tessék kérem, parancsoljon. Hükör előtt helyi foglaljon. Szakállás lesz, borotválás? No és persze epilálás. Fejmosás és hajszeszükúra.” S máris melletted a bura. Most Te szólnál meggyötörtén: „Kérem én csak azért jöttem. De nem tudod befejezni, Mert a kórus újakezdi. S minj mesében a rút manók, Dörmögik a foguk alól: „Haját gyorsan megnyíráljuk, Szakállját leborotváljuk, Megkínózzuk, meggyötörjük, Fejét szesszel bedörzöslük, Püderet tömünk a szájába, Fülébe és orrlyukába.” Igy áalolva, táncot lejtve

Férfőznek a közelébe. Ismét szólnál, de nem lehet, Meri tele van szád és szemed Szappanhabbal, hajszilánkkal És ki tudja, még mi mással! Borotva peng, olló csattan, Erzed: idegszálad paitan. Könnyed csorog, míg rebeded: „Eltársaim, jó emberek! Ne gyötörjék úgy a fejem...” De a kórus könyörtelen, Megnyírálják, borotválják, Fülönjogoa megcibálnak, S mire vége ez órának Diadalmi táncot járnak. Te pedig állsz, bambán nézve A lütkörben lévő képre. Nem akarod hinni persze, Hogy e kép a tied lenne. Ugy megnyirtak, borotváltak, Hogy otthon majd a családnak Külfön kell, hogy igazoljad Személyazonosságodat. Feldühödv fordulsz hátra, S rámorodsz a víg brigádra: „Eltársak, ez mégsem járja, Hogy nem ismer rá magára Az, kit ide vet a sorsa, Mivel, hogy borotválkozna!” A borbélykar csak rád nevet S újra kezdi az éneket: „Megkínóztuk, meggyötörtük, Fejét szesszel bedörzöslük, Megnyíráltuk, borotváltuk, Fülönjogoa megcibáltuk, Csak azért, mert dül e helyen: Udvariassági verseny.” (Botka Zoltán)

Megjegyzések

„Az elvtársak kérésére lassabban fogok beszélni” — jelentette ki Mátyás elvtárs az elméleti történet előadás elején. Na végre!!! — szakadt fel a sóhaj a hallgatókból. Valóban, az első mondatok „jegyzetelhetően” hangzottak el. Na de aztán! Mátyás elvtárs fokozatosan gyorsít és az első húsz perc után már teljes gőzzel robbog. A IV. év polg. és A-szak hallgatói kétségbeesett arccal hajolnak a papír fölé és próbálják követni az előadást. Tollak, ceruzák villámgyorsan cikáznak a papíron — elteltek az első 25 perc: még bírják az iramot. 30 perc: a kimerültség jeleit láthatók már egyesek arcán. 35 perc... az első tagok kidőlnek. Kétségbeesve döngönyözik ujjait, hogy újból üzemképesek legyenek. 40 perc... a hallgatók egymásután adják fel a harcot. Az utolsó percekben az előadót csak néhány kiváló képességgel rendelkező elvtárs tudja követni. A csengő berregése szakítja félbe e nemes versenyt — 10 perc szünet. Megkönnyebbült sóhajok szállnak fel. Véleményünk szerint az egyetem célja szakemberképzés. Ezt

a célt sokkal inkább szolgálja szakfárgyainknak tanulmányozása. Udvös lenne, ha a tagozat és az oktatási osztály ezek alapján megfontolias tárgyává tenné ezt a problémát és végre még kelő időben biztosítaná a helyes arányt szakfárgyaink és az „általános” fárgyaink között.

Akadnak bátor vállalkozók, akik még tudnak remélni, szólnak Mátyás elvtársnak. „Hát még ez is gyors? Hisz a kifűzött anyagnak csak az egy-negyed részét tudtam leadni. Különben is ezt az anyagot két évre kellett beosztani!” — mondta Mátyás elvtárs.

Ugy gondoljuk, érdemes lenne megvizsgálni egy kicsit közelebbről Mátyás elvtárs javaslatát. Az eddigi tapasztalat az bizonyítja, hogy érdemes és szükséges lenne az elméleti történeti óraszámot valóban kibővíteni. Még abban az esetben is, ha az más, kevésbé fontos fárgyak óraszámainak csökkentésére vezetne.

Kérdezzük: Mi a döntőbb egy polg. gazd.-szakos számára: a „Töke” alapos tanulmányozása, az elméleti történet elsajátítása — vagy az ágazati gazdaságtanok adatai.

ESTI KÜLKERESEK

1953 IX. 11. délelőtt. A Nyelvi Intézetben csöng a telefon: — „Halló, ott Nyelvi Intézet? Az esti harmadéves külkereseknek ma elmarad két órájuk. Nem lehetne a fél 9-kor kezdődő nyelvi órát előbbre helyezni?”

A Nyelvi Intézetnek nem sikerült áttenni az órát. Ehhez fel kellett volna forgatni a délutáni terembeosztást, az egyetemen tanítanak külső előadók, innen is járnak máshová. Egy szóval nem lehetett teljesíteni az estiek kérését.

Este, 6 óra 40 perc. Vége az előadásnak. Az esti harmadéves külker. szeminárium hallgatói összedugják a fejüket: vajjon mit is lehet csinálni? Van két óra szabadidejük. Mit tegyenek ezalatt? Várjanak? Céltalanul, tartalmatlanul rostokoljanak? Hisz mindegyikük nagyon elfoglalt ember, minden percük drága! És most, az egy nyelvi óra miatti két teljes órát ödöngéssel el-pazarolják? Eh, legjobb lesz hazamenni. Otthon figyelis tar-

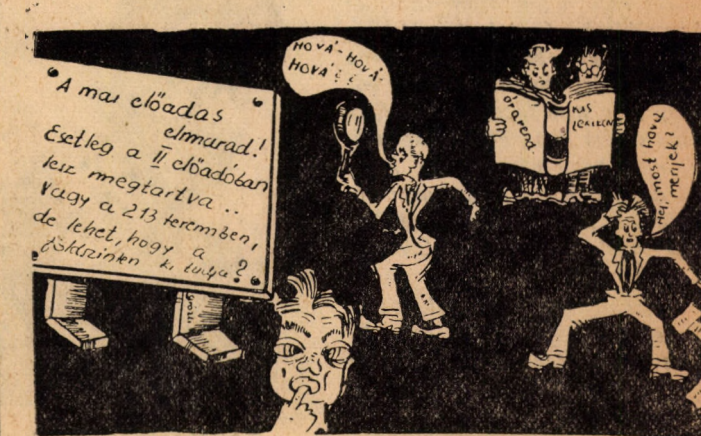
talmasabban lehet tanulni, mint az egyetemen — mondták.

Mit szöls ehhez, pártcsoporthibazmi? Ugye igazunk van? — kérdezték Acs elvtársat és ő helyeselt. — Nagyszerű, hát akkor menjen le egy ember a Nyelvi Intézetbe, vigye le a levelet: „Nem vártuk meg az órát, elmentünk. Igyekszünk majd bepótolni.” A levél elment — ők is elmentek.

Megjegyezzük ikissé vulgáris kifejezéssel élve — ezt „kollektív jógnásnak” hívják. Az egész csoport — egy elvtárs kivételével — önkényesen nem jelent meg az órán. A pártcsoporthibazmi — Acs elvtárs — még most is helyesli csoportjának döntését. Így mondja: „Minek rostokoltunk volna ott hiába?” Az nem jutott eszébe, hogy könyvtár is van az egyetemen? Ott nyugodtabban lehet tanulni, mint otthon.

Akárhogy is nézzük, nincs az az érv, ami igazolni tudná ezt az eljárást, Acs elvtárs! Sz. T.

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

Néhány szó a konferenciarendszerről

Az egyetemi tanács javaslata és az egyetem rektorának döntése alapján a jövő tanévben a III.—IV. évfolyamon az eddigi szemináriumi rendszer helyett egyes tárgyaknál a konferenciák rendszerét vezetjük be. Nézzük meg röviden a konferenciarendszer néhány fontosabb problémáját.

A konferenciarendszer bevezetését azok a növekvő követelmények teszik szükségessé, amelyeket fejlődő népgazdaságunk végzett hallgatóinkkal szemben támaszt. Így önállóbb, határozottabb, nagyobb áttekinthetőségű, feladatokat önállóan megoldani képes közgazdászokra van szükség. A konferenciarendszer éppen azt a célt szolgálja, hogy a hallgatók az egyetem tananyagát az eddigénél sokkal önállóbban dolgozzák fel, fokozottabban fejlődjék vitakészségük, szokják meg a kérdések önálló megítélését, feldolgozását, és nem utolsággal, hogy már az egyetemen alaposabban ismerkedjenek meg a marxizmus klasszikusainak műveivel s azokkal a módszerekkel, amelyek a művek önálló

tanulmányozásához szükségesek. Mindezekkel természetesen nemcsak a hallgatók nagyobb önállóságát, hanem a tananyag alaposabb, elmélyültebb, az összefüggéseket értő elsajátítását is el kell érni. A konferenciarendszer bevezetése a III.—IV. évfolyamán már megérett, ahol a hallgatók az elmondott követelményeknek megfelelő segítség esetén már képesek megfelelni.

A szemináriumi rendszer az I. és II. évfolyamon alkalmas módszer a tananyag átisméltésére és bizonyosfokú elmélyítésére. Azonban a felsőbb évfolyamokon éppen a fent elmondottak miatt a konferenciarendszer az alkalmasabb oktatási forma.

Természetesen a konferenciarendszer sok tekintetben különbözik a szemináriumi rendszertől. Így a hallgatóktól önállóságon alapuló alaposabb és elmélyültebb felkészülést igényel, míg a hallgatók segítése területén a tanszékeket állítja fokozottabb követelmények elé. A konferencia lefolyása is más, mint a szemináriumé.

Hogyan készülünk fel a konferenciákra?

A konferenciákra való felkészülés tetszerőségének biztosításához a tanszék az előző elején konferenciánként csoportosítva megadják a kötelező irodalmat. Ennek terjedelme 40—80 oldal közötti váltakozik. Helyes, ha minden hallgató a megadott irodalom feldolgozására beosztást készít, amelyben meghatározza, hogy az egymásután következő konferenciákra milyen napokon készül. Amikor az irodalom tanulmányozásához hozzákezd, helyes, ha a kötelező irodalmat időrendben csoportosítja (ahol ez nem célszerű, ott témakörönként) és úgy fog hozzá az anyag tanulmányozásához. Nagyon fontos az irodalom megfelelő — nem személetes — jegyzetelése. Ezen azt értjük, hogy a hallgató csak azután fogjon hozzá jegyzeteinek elkészítéséhez, miután egy-egy kérdést az irodalomból már tisztán lát. Így saját szavaival röviden összefoglalja a problémát, jól használható jegyzeteket készít. Ennek hasznosságát mindenki ismeri, különösen azok a végzett hallgatóink, akik alapos, jó jegyzeteiknek több évvel az egyetem elvégzése után is hasznát veszik. Szokjuk meg az irodalom tanulmányozása közben, hogy az egyes kérdéseket fejlődésben vizsgáljuk, ügyeljünk arra, hogy az anyag egyetlen része sem maradjon tisztázatlanul. Megfelelő lapon, vagy a füzetünkben jegyezzük fel a felmerülő problémákat, az anyaggal kapcsolatos saját gondolatainkat.

A tanszék állandó fogadóórák beállításával rendszeres konzultációs alkalmakat biztosítanak. Vegyük ezeket igénybe, mert hiszen a tanszékvezető és a konferenciavezető a kérdésekre alapos ismeretében sok segítséget nyújthatnak számunkra. Különösen fontos ez olyan tárgyaknál, ahol jegyzet nem adnak ki. Természetesen maga a konferencia is sok problémára választ ad, azonban alapos tanulás esetén maradnak olyan problémáink, amelyeket nem tudunk a tanszékvezető, illetve a konferenciavezető közvetlen segítségével nélkül megoldani.

A konferencia lefolyása

Az egyetem módszertani bizottságának álláspontja szerint kétféle módon történhet a konferencia levezetése.

A konferenciák lefolyásának fő módszere az, hogy a konferenciavezető megadja a megfelelő fő kérdéseket — s ezekre néhány percnyi gondolkodás és kisebb választ készítése után a hallgatók válaszolnak.

Természetesen, a válaszok az alapos felkészülésnek megfelelően alaposabbak kell legyenek a konferencián, mint voltak a szemináriumokon. Az egy-egy nagy kérdés megvitatására a konferencián átlagosan egy óra áll rendelkezésre.

A konferencia lefolyásának másik módszere az, amikor a konferenciánként

tőnek néhány nappal előbb bemutat.

Ez a módszer alkalmas arra, hogy megszokjuk gondolataink rövid, tömör összefoglalását. Ugyanakkor egyes fő kérdések elindításánál megfelelő vitafeladatot képez. Ez azonban nem kísérő, hanem maximum 10—15 percig tarthat.

A konferencia egy-egy fő kérdésének vitája közben a konferenciavezető csak akkor avatkozik a vitába, ha az mellékvágányra csúszna, egyébként egy-egy fő kérdés végén rövid összefoglalót ad, amelyet helyes, ha lejegyezzünk magunknak. Az összefoglaló előtt röviden értékelni a konferenciavezetőt az elhangzott hozzászólásokat.

A konferencia végén a konferenciavezető röviden értékelni a konferenciát, kiemeli az alaposan, becsületesen felkészült hallgatókat, figyelmezteti azokat, akik a konferenciára nem készültek fel megfelelően.

A hallgatók segítségének formái

A konferenciára való alapos felkészülést és az önálló munkát a tanszék segítik. Lehe-

tővé teszik a konferenciák programjának félre történő kiadásával, a kötelező irodalom

és az ellenőrző kérdések megadásával a konferenciákra való tetszerű felkészülést. Ugyanakkor a felmerülő problémák tisztázására a tanszékvezető és a konferenciavezető elvtársak fogadóórákat tartanak, ahol bárki felvetheti problémáit. A hallgatók segítségének formái a különféle konzultációs lehetőségek. Így önkéntes konzultációt tart a konferenciás tanszék minden tagja fogadóóráján. Ezenkívül azokat a hallgatókat, akik fokozottabb segítségre szorulnak, rendszeresen kötelező konzultációra hívja fel a konferenciavezető. Azokat viszont, akik munkájukat hanyagul végzik, a konferenciára nem készülnek fel, kötelező évközi kolokviumra hívják be a konferenciavezetőt, ahol tartoznak számolni az addig tanult anyagról és ahol megbeszéljük munkájának hiányosságait.

A konferenciarendszer tehát nagyobb lehetőséget ad az önálló gondolkodásra, a klasszikusok elmélyült tanulmányozására. Ezt olyan módon is lehetővé teszi, hogy a konferenciarendszer mellett több idő áll a hallgatók rendelkezésére a tanulmányok feldolgozására. Így egy-egy tárgyból általában havonta egy konferencia lesz, míg ugyanezekből a tárgyakból tavaly általában hetente két óra szeminárium volt.

Azonban a konferenciarendszer sikerességéhez feltétlenül hozzátartozik az is, hogy azokat a hallgatókat, akik idejüket elfecsérik és értelemnek bizonyulnak az önálló munkára, a tanszék és a kollektíva fokozottabban ellenőrizze. Ez az ellenőrzés a tanszék részéről a konzultációkon és magán a konferenciákon a hozzászólásokon keresztül valósul meg. Természetesen, a konferenciarendszer és az ellenőrzés minősége, valójában majd a vizsgák mutatkozik meg. Fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a konferenciarendszer bevezetésével a vizsgakövetelmények nőni fognak, hiszen a becsületlen hallgatók az új rendszer keretén belül sokkal alaposabban készülhetnek fel a vizsgákra. A vizsgákon a követelmények emelése oly módon történik, hogy egyrészt átfogóbb, az összefüggéseket jobban kidomborító feleleteket kérnek a tanszék és nem elégednek meg a kötelező irodalom egyszerű visszaadásával. A vizsgákon új lesz az is, hogy a tanszék teljes egészében számonkéri a kötelező irodalmat is, amelyre eddig a jegyzeten kívül csak ritkán került sor.

A konferenciarendszer fokozott munkát igényel a társadalmi szervek funkcionáriusaitól, de minden becsületlen, tanulmánytörő hallgatótól is. Ahhoz, hogy a konferenciarendszer betölthesse feladatát, mindenképp előtérbe kell szorítani az egyetemünk tanulmányi és becsületlen hallgatói a tanulócsoporthoz tartozó legkisebb tehermentes, amely nem tűr meg a lazaságot, a készületlenséget és a formális munkát. Ha ezt a csoportokon belül megteszik, a tanszék megfelelő segítségével biztosan meg tudnak felelni hallgatóink azoknak a feladatoknak, amelyek az egyetem elvégzése után népgazdaságunkban rájuk várnak.

A KRÚDY-UTCAI BÖLCSŐDE

fokozza azt a gondoskodást, amellyel államunk az anyákat körülveszi.

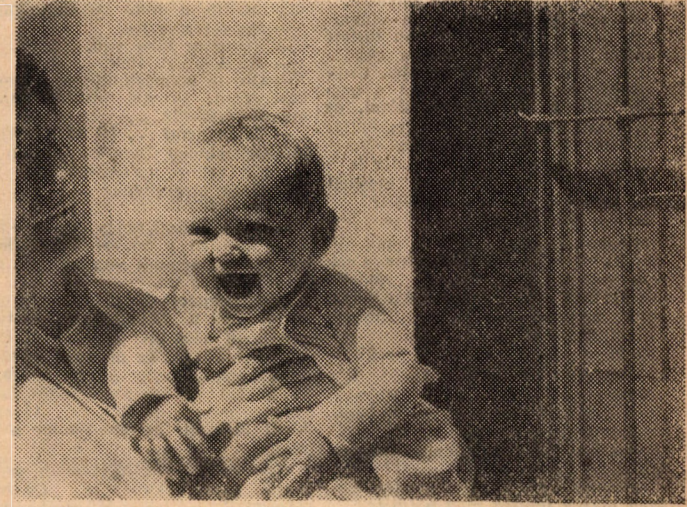
A bölcsőde évenként 515.400 forint állami támogatásban részesül. Ez a támogatás lehetővé teszi, hogy hallgatóink a bölcsődében elhelyezett gyermekük után ellátásra a jövedelmüknek csak 5%-át fizessék.

A bölcsődében a férőhely 50. Jelenleg csak 38 hely van belföltve. A 12 üres hely azt bizonyítja, hogy a hallgatók nem élnek azzal a lehetőséggel, amit a bölcsőde nyújt számukra. Fokozottan áll ez a mi egyetemünkre nézve, mert a hallgatóink gyermekei közül csak 3 van a bölcsődében. Családos hallgatóink nyugodt tanulását biztosítja a bölcsőde és az ó nyugodt tanulásk mellett szeretettel gondoskodik gyermekeikről.

Krudy-utca 12. szám alatt van az Eötvös Loránd egyetem bölcsődéje, egyelőre itt vannak a Pedagógiai Főiskola, Természettudományi Kar, Lenin Intézet, Jog és Közgazdaság Tudományi Egyetem hallgatóinak gyermekei is. A gyermekeket a bölcsődében tisztán otthon várja, jól táplálják őket. Állandó orvosi felügyelet mellett képzett óvónők vigyáznak rájuk.

A gyermekek reggel 6—8 óráig este fél 10—10-ig vannak bölcsődében. Ruhát is itt kapnak és így a szülőknek mosásra, pelenkákra nincs gondjuk. A minisztertanács határozata az anya- és csecsemővédelem továbbfejlesztéséről még egyre

Az I. éves hallgatók matematikai röpdolgozatáról

Szeptember első két hetében a tanulmányi osztály utasítására felmértük a hallgatók algebrai alapismereteit, hogy későbbi munkánk biztosabb és ismert alapokon nyugodjék. Az ismertetést követő röpdolgozat tanulságait a következőkben foglalhatjuk össze:

1. A középiskolák felsőbb osztályaiban a speciális anyag miatt úgy látszik sokan elfelejtették az algebrai alapokat, s a legegyszerűbb műveleteket sem tudták elvégezni. Nem egészen érthető, hogy algebrai alaptudás nélkül a „magasabbfokú” anyaggal hogyan tudtak boldogulni.

2. Igen kirívó a Közgazdasági technikumot végzetek algebrai tájékozatlansága. Sokan, különösen a mezőgazdasági tagozat diákjai arra hívatkoztak, hogy algebrát sohasem tanultak. (Sátoraljaújhely) Ez lehetetlen, mert I. és II. osztályban az anyag közös, s az algebra tanítása 1945 óta nem szünetel.

3. Kiemelendő a szakértettségük igen jó felkészültsége.

4. A hallgatók nagy lendülettel kezdtek a tárgy tanulásához. Érdeklődésük, munkafegyelmük megfelelő. Helyes önkritikával elismerik hiányosságaikat és azokat pótolni igyekeznek. Egyesek tankönyveket kérnek, mások konzultációs kérdésekkel fordulnak a tanszékhez. Reméljük, hogy a hallgatók felbuzdulása nem lesz szalmaláng, hanem kitartóan, kommunista szívóssággal törekednek a komoly tudás elérésére. Ez esetben sikerül a kormányprogramot megvalósítanunk, s megfelelő tárgyi tudással, alapos logikai gondolkodással rendelkezni, a megnyitások törvényszerűségeinek titkait biztosan ismerő, új típusú közgazdászokat adhatunk a népgazdaságnak.

Grega Béláné.

KEDVES SANDOR BARATOM!

Mit is irhatnék most, bevezetőül? Azt annyiszor olvastátok és hallottátok Sztálinvárosról — de minden új létesítményről — hogy a helyén nemrég meg kukoricaföld volt, hogy aggódni kezdtek: vajon nem pusztul-e ki a kukorica hazánkban, ha még sokáig iparosítunk? Megnyugtattak — nem! Sztálinváros környékén is sok kukoricaföldet láthatott az utas, maradt még biztosan másút is elég.

A városról, az építkezésekről nem sokat tudok írni. Valahogy az az érzésem, hogy erről a városról csak a múltidőben lehet írni: hiszen mire leírok valamit, az már nem igaz, azóta továbbhaladt a munka. Mire leírom, hogy Szipcevicznek 4 lakás előnye van a vállalatához képest — adigra már 4 és fél az előnye; mire leírom, hogy a daru most emeli az Acélmű egyik fögerendáját, addigra a szerelők már szegecselik is a helyére. Nem hazudik az a — már közmondássá váló állítás — hogy mi, sztálinvárosiak minden reggel újból ismerkedünk városunkkal és minden este új jénnyeket fedezünk fel a város különböző pontjain.

Munkámról is írok. Lételek különbözők, én azt álítom, hogy

SZEBB MUNKARÓL IPARSAKOS KÖZGAZDÁSZ nem is álmodhat, mint az én munkám. Azt talán tudjátok, hogy a Sztálin Vasmű kohászati üzemének acélműve jövőre indul meg. Most még csak építik, emelik a roppant vasszerkezeteket, ássák a kemencelapokat, betonoznak, szegecselnek. Ennek — a ma még csak épülő — acélműnek a jövővi terveit készítem, jelenleg csoportvezetői minőségben. Nem tudom, érzitek-e, milyen nagy és megtisztelő feladat, mennyire szép munka az ilyen gyárreszleg terveit készíteni, alkotó részesének lenni ötéves tervünk egyik legnagyobb művének. Nincsenek hagyományok és nincsenek előző évekről kimutatások; ezeket nekünk kell kialakítani. Igaz, hogy nem kell a hagyományos rosszak ellen harcolni, de elő kell szedni mindazt, amit az egyetemen tanulom, hogy valóban jól szervezzem meg a munkát, jó hagyományokat és használható kimutatásokat hozzak létre — mert ezek nemcsak az én jövőm munkámban fogják hatásukat éreztetni, hanem kihatnak az egész gyárreszleg működésére. Sok minden hiányzik itt, amit nem nélkülöz egy régi gyár tervezője: Ami hasznos és jó ezek közül, azokat igyekszem mielőbb létrehozni; ami rossz, azt távolartani. Talán leginkább az olvasztórok és öntők, darusok és szállítók hiányoznak. Az én tervmunkámban még nélkülözöm kell a legnagyobb segítséget: a dolgozók aktív részvételét a tervek elkészítésében. Az én olvasztóroaim még Diósgyőrött vagy Csepelen olvasztják az acélt, az én leendő berakódarusom most még Ózdon rakja az adagot a kemencébe. Úgy kell dolgoznom, hogy amint idekerülnek, mindjárt bevonjam őket a munkámba. Ha régi munkahelyükön esetleg nem szokták volna meg — de itt vérükbe szívódják: ők készítik és hajtják végre a terveket.

Sokan csodálkoztak, hogy éppen én kívánkoztam vállaltathoz. Voltak tanáraink közt, akik tudományos pályára szántak és úgy gondolták, hogy ezzel az elhatározással elvesztem a tudományos munka számára. Meg szeretném nyugtatni azokat, akik ilyen aggodalommal bocsájítottak engem Sztálinvárosba: igaz-vegyig közgazdász munkát végzek, tudományos munkát végzek.

Szeretnék én is hallani rólatok. Hogy megy a tanulás, milyen a lap? Nagyon örülnék, ha rendszeresen küldenétek nekem — ha ezzel kapcsolatban költségek merülnek fel, szívesen megtértem. (Ne vegyétek dicsőekesnek: van miből!)

Régi barátsággal üdvözöllek, üdvözölöm a lap egész kollektíváját, az egyetem hallgatóinak és dolgozóinak pedig jó munkát kívánok — még sok ilyen munkahely van az országban, kellene a jól képzett közgazdászok!

Sztálinváros, 1953 szeptember 22.

BERECZKY ISTVAN

Találás kérdés vagy kötelező irodalomjegyzék

kezdem. Az egész fejezetben nem találok ezzel a bűvös szóval. Nincs szerencsém. Nézzük a következőt.

Engels: A természet dialektikája. Az „Okság”, „köicsön-

hatás” és a „véletlenszerűség” és „szükségesség” c. részletek Szikra 52. 239—242, 227—231. old.-ig. Újabb indul a vadászlat 1952-es kiadás után. Természetesen nem lehet megta-

A marxizmus tanszék dialmat. csoportja igen helyesen kötelező irodalomjegyzéket bocsát ki. Ott olvastuk: Párttörténet, 51-es kiadás, 130 l., „A” pont és a következőket. Igaz, hogy a könyvem 49-ben adták ki, de nem baj, hisz megvan a fejezet címe és pontjai is. Az „A” pontot meg is találok. Keresem a következőt. Nem találok sehol. Az „A” pont után „B” stb. következik, de a következőt sehol. Hiába is keresem, állapítom meg magamban, hisz 51-es kiadást adtak meg. Természetesen a keresett kiadást nem lehet megtalálni. Húszperces vadászat után, felfedezek egyet az egyik elvtársnál. Boldogan nyitom fel, hisz megoldódik mindjárt a problémám. Következtetés, követ... kez... tetés... nincs sehol. Előlről

lálni. Nincs erőm a keresést tovább folytatni. Egy véletlen hozzásegít a megoldáshoz. Ahogy lapozom az 50-es kiadást, felfedezem a sorok között a kérdéses címszavakat.

Csak azt szeretném kérdezni a kö. irodalomjegyzéket összeállító elvtársától, gondolt-e arra, hogy az ilyen pontatlansággal hány elvtársnak zavarja meg a tanulását és a könyvtár dolgozóit is feltartjuk felesleges zaklatással. Azt szeretném javasolni az elvtársaknak, hogy máskor írják ki legalább a fejezet címét és ha a fejezetben belül akarnak megadni irodalmat, a kezdő mondat néhány szavát ne sajnálják kiírni. Hisz ezt az irodalomjegyzéket használja a III. és IV. évfolyam.

Egy harmadéves hallgató

Gácsi Sándor: Anyatactalék

Második fejezet

„Versenye akarnak kihívni!”
Le akarják győzni, a saját eredm...

„Hát nem boldogság? ... Az embert saját tanítványai szeretnék legyőzni!”

— Biztos ez? — kérdezte. Abban reménykedett, hogy Eva csak viccel.

— Biztos hát. Voszátka vette át a brigádot és ő mondta délután. Különb...

— Dehát... nálunk... nincsenek brigádok — nyögte. Ujra olyan forrás...

— Majd szerveztek. — Rengeteg hiba van. — Majd kijavítjátok.

— Oh, te könnyelmű! — sóhajtott keservesen. — Azt hiszed, minden olyan egyszerű? ...

— Talán nem? ... Itt az alkotmány ünnepe, minden üzem versenyben áll!

— Hogy elveszítjük? — Miért? — Mert nálunk nincs DISZI — folytatta hevesen a fiú. — Nálunk kéceráj van ...

— Bosszandokod, közben észre sem vette, hogy a „nálunk” szócska tudatán kívül nála már egészen új értelmet nyert.

— Nem hiszel a srácok? — kérdezte reménykedve ...

Valami olyasfélére várt: „Megakadunk nélküled, gyere vissza!”, vagy: „Nem szakíthatnak el tőlünk, hiszen te voltál a lelke a brigádnak! Lehetetlen, hogy ne adjanak vissza!”

— Azonban a hívó szavak helyett egészen mások ütötték meg a fülét.

— Nagyon sokat emlegetnek, kár, hogy elmentél. Azért nincs baj. Szervezd meg hamar a munkát, mert ki hívnak versenyre.

„Jó lenne ... Kár ... Csak ennyi? — szomorodott el. Ezért lelkesítettem őket? Tanítottam, odaadtam minden tapasztalatomat Hálátlanok! Csak ennyit jelent az együtt töltött tíz év. De a szomorúság nem járt egyedül, mellette tornyosodott a döbönt féle-

— „Dehogy hiszem.” — „Hát, akkor? ... Ezeket nem én találtam ki. Tessék, itt vannak a kerteszek ... miért taposnánk le? ...”

„Hogy megsértődött ez a dundi! ...”

— Mi van? ... mit motyogsz itt össze-vissza? — Ekkorra már ő is észrevette magát és elmosolyodott.

— Semmi ... semmi az egész. Ostobaságot követtem el. El akarok jönni.

— Oh! ... Tel... Tel... — kiáltott fel Eva. Karja, amivel olyan szerelmesen szorította magához a fiú karját, egy pillanatra engedett.

— Ez csakugyan ostobaság. Voszátkaék meg vannak róla győződve, hogy te rendezted a dolgokat. Biznak benned, te meg menekülsz? ... Tulajdonképpen mit akarsz?

— Mit akarok? Bár tudnám!

— Erezte, hogy valami okatlan hibát vétett. Mindent semmiért. Együgyű kifogásokkal mentegetőzött. Gondolkodnia kellett volna inkább. Megsértődött, otthagytott csapot-papot, pedig lám, szeretik, becsülik. Biznak bennél Fél a „nagy” feladattól ... amiről azt sem tudja még, hogy mi csoda.

— Mit szól majd Erős ... Voszátka, Gajdos, meg a többiek? — Szégyelte magát Eva előtt. Szégyenkezett, de ugyanakkor megkönyömbülést is érzett. Jól esett azt hallania, hogy a régiéik mégis biznak benne. Lám, olyan feladat megoldását várják tőle, mint az is. Eva is erőnek tartja a versenyhez. Nem szabad csalódnia.

— Már nem bánta a vitát, egyenesen örült neki.

— Osszebújva, egymás vállát támasztva, sétáltak.

— Gyönyörű este volt!

— Milliárdnyi szípkörző csillag alól világított a kéfényű telihold és sápadt fényvel vonta be a Gellért-hegyet.

— A meleg földről áradt a nyár szaga. Lengedező szellőcske vitte messzire a bodza bódító illatát és meg-megcsiklandozta érzékeny orrcimpáikat.

— Halk süttetéssel álltak őrt a bokrok, a szerelmesek vigyázták, leveleik szerény zizegésével fordultak el a

sétalóktól. Csend volt, csak néha egy-egy madár fészkelődése zörrengette meg a félhomályt.

— Vidám, semmitmondó beszélgetésre tereledt a szó.

— A keserűség csak egy porzom volt, boldogság, egész hazánk. Eljűltak a jóleső almódások, a tegnapi és a holnap ismert es még ismeretlen örömei, a bizodalom és Sándor akaratja is.

— Látozt az a barlangot? — állt meg Sándor a sziklák közé mutatva. — Itt aludt Jancsi. Párnája a kő, takarója az ég volt. Most üres. Az árva-saját lakásukban laknak.

— Összelelvezte álltak, egymáshoz simulva.

— Egyszer azt mondta: „Pafitkám! ha majd saját biciklimre ülhetek és a saját lakásomban lakhatok, nem cserélek a gróffal se! De olyan isten nincs, aki nekünk ilyen világot adnal!”

— De mégis lett. Vajnon most mennyiért cserélek?

— Semmiért. Fuserál a keltem — a „saját” biciklijére. Ugy tesz, mint az egyszerű ember: Adtál isten házat, de kulcsát elkoptattam. Tán én vegyek újat? ...

— Már nem is a barlangért álltak csak, hogy ölelkezzenek. Alattuk fényfárból úszott a város. A Duna hídjain kivilágított parányi autbuszok suhantak.

— Sándor boldog volt. Erős kézzel tartotta Eva derekát és vigyázott minden mozdulatára.

— Ne menjünk tovább — suttogetta Eva. — Azt hiszem zavarunk.

— Fiúnk leszl — hallatszolt az örömteli férfihang.

— A gázlámpa alól egy forgó-ugrandozó férfi alakja vált el, karjai közt nevető asszonya.

— En meg fényt akarok. Édes, dundi, székhajlút.

— Nem lehet, feketék vagyunk. — hallatszolt a komoly férfihang.

— Mégis, a lányunk széke lesz, — szögezte le az asszony határozottan.

— Pajkosan kuncogtak a sötétben.

— Igaza van — mosolygott Eva. — Nekem is olyan kislány tetszene... olyan édes, lukasarcú csöppség. Szerencse, hogy te széke vagy. Az en halam nagyon barna? ...

— Nem, dehogy, — mosolygott Sándor is.

— Csillagok alatt, izzó lámpasorok között kutattak, találgatták, hogy merre laknak majd egy pár év után.

— Aztán elindultak haza, mert későre járt, a város felett derengett már a villanyhajnal.

(Folytatjuk.)

Diakotthon, avagy kártyabár?

Az idő már lassan éjféltre jár, de ez mit sem zavarja a heves kártyacsaták résztvevőit. Annál jobban a diakotthon többi lakóit, akiknek egy része még tanulni, másik része pedig már aludni szeretne.

— Azonban csak szeretne, mert a kártyacsaták hevében magukról megfeledkezett „jámbor” kártyások — akik a III. évfolyamot képviselik ebben a nemes „sportban”, köztük Sándor Imre DISZ-tag, Vörös Vilmos DISZ-szervező, sőt Zelei József pártvezetőségi tag is — úgy verik az asztalt, hogy reng belé az egész ház, s mi több, majd meghasad a dobtárgyad.

— Azonban ez még nem minden. Hallasz vagyis kénytelen vagy hallani kaján nevetéseket, amelyek háborzongató röhögésekbe, sőt örültet is megszügyenítő ordítózásba csapnak át.

— Ezenkívül van még egyéb nyánság is, ami zavarja a tanulósodat, nyugalmadat: szerenádtárogatóval, ami 10 óra előtt még lehet kellemes, de 10 óra után már csak kellemetlen. Van részed „kiváló összhangon” előadott ocsmányi nóták meghallgatásában, amit az I. emelet 16-os szoba tagjai tartogatnak számokra. Különböztetők is szívesen kártyáznak „feleletes” idejűben. Ok a második évfolyamot képviselik ebben a nemes „sportban”. Mégpedig személy szerint: P. Nagy Sándor, Ribacs János, Sallay László, Tombacs Miklós. Ezek után jémerül a kérdés:

1. Hol lakom? Diakotthonban, avagy kártyabárban?

2. Mikor lesz már a Makarenko-utca 23. szám alatti diakotthonnak diákbirozsága, amely a rendet képviseli?

3. Meddig „kötelek” egy funkcionárius funkcionárius lenni. Addig-e, míg fel nem húzza a papucsot?

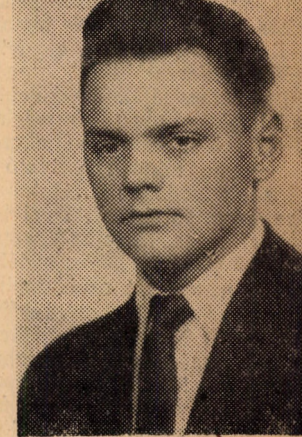
4. Mikor lesz már végre rend, hogy lehessen zavartalanul tanulni, pihenni?

Kedves Közgazdász! Válaszolj! Segíts!

Németh József III. stat/2.

Harmadszor a bajnoki emelvényen

Fiatall izmos sportoló a 3000 m-es futóverseny utolsó száz méterét futja a Szabadság-hegyen a Norma körül zörgő-göngyölítő sávján. Ez az országos háromtusa bajnokság utolsó száma. Még kétszáz méter... mintha lassulna az iram — de nem, most ismét erősit futónk. „Meg kell nyernem ezt a versenyt!” Ez a gondolat ad erőt „majk veljé nem a tavalyi bajnokságot!”

Még egy-két lépés s a fiatal futó beért a célba. Három-négy percig aig kap levegőt, még beszélni sem tud, mikor hallja a „rossz hírt — második lett!

Oda a bajnokság gondolta nyomban — s siet gratulálni az első helyezettnek. Majd társai-val sétálni indul. Félóra multán visszaérnek a verseny színe-helyére és most a legnagyobb meglepetésére őt ölelik, szorongatják... Téves volt az előző hír. Mégis ő nyerte meg az 1953. évi országos háromtusa bajnokságot.

A többi már simán ment. A nemzetközi öttusa verseny lebonyolítása után Pardusitzky ezredes elvtárs átnyúlhatta a bajnoki tiszteletdíjat — Nagy Imrének, egyetemünk harmadéves hallgatójának. Ő volt az a fiatal versenyző, aki két év alatt 3 bajnokságot nyert. Az út idáig nem lehetett könnyű.

— Bizony nem volt az — válaszolja Nagy Imre — de talán kezdjük a legelején. Mindig szerettem sportolni és mielőtt az egyetemre jöttem volna, már komolyabb II. oszt. csapatban üsztém. De itt az egyetemen dől el „sportsorsom”. A sportosztály felhívását látva, háromtusa edzésre jelentkeztem. Nagyon tetszett, hogy három különböző ágban: úszás, futás és lövészet, sportolhatok majd. Fokozatosan és pontosan betartott edzéstervet készítettem, s ennek alapján készültem egész télen át az 52-es országos bajnokságra — melyet meg is nyertem!

— Egyévi edzés után ez nagyon szép eredmény — mondom neki.

— Ugy érzem, szerencsén múlt a dolog — válaszolja Nagy elvtárs. — de azért elhatároztam, hogy ezt a szerencsét a további erős munkával is megtartom. Az áprilisi versenyen csak II. helyezést értem el — nem voltam a legjobb formában. De júliusig az 1953-as évi Budapest bajnokságig még sokat tudtam dolgozni és így ismét sikerült elsőnek lennem, s elértem az I. o. szintet.

(Szeretnék megjegyezni, bár Nagy elvtárs elhallgatja, hogy az országban csunán hét I. osztályú háromtusa versenyző van.) Nagy elvtárs tovább folytatja: Ezután kényszer pihenőm volt, mert kórházba kerültem s utána üzemi evakorlatra mentem Tatabányára. Az OTSB el akarta kérni az üzemgyakorlatról, de Nagy elvtárs inkább vállalta, hogy a tatabányai sokkal nehezebb edzési körülmények között dolgozik majd.

— Persze a rendszeres edzések híján a jelenlegi országos verseny előtt lámpalázás lettem egy kicsit! — valija be Nagy Imre. Minden erőmet egy cél érdekében összpontosítottam és így igyekeztem az első verseny számon szerepelni. Lövésse!

— További sporttervek? — Háromtusa versenyen nem indulok többé, áttérek az öttusázásra. Az új edzéstervemet is ezek szerint készítettem el. Hetenként háromszor lovagolok, kétszer futok (az egyik vasárnaponként) háromszor úszom, kétszer párbajtőrviáson veszek részt és egyszer pedig pisztoly-lövészetben. Így készülök az 1954. évi öttusa versenyekre és ennek alapján tavasszal fokozni fogom edzéseimet. Szeretnék itt is jó eredményt elérni és ezzel párhuzamosan tanulmányi téren legalább a 3,5-es átlagot elérni.

S végül még valamit szeretnék mondani. Evetemünknek egyedül én képviseltem a háromtusa versenyeken, nagyon szeretném, ha ennél sokkal több közgazdász foglalkozna ezzel a változatos, kiegyensúlyozott sporttal.

Reméljük, hogy Nagy Imre elvtárs mindhárom kívánságát teljesül. T. ZS.

Jó, vagy nem jó?

A osengőri van szó. Ez az elmés találmány az utóbbi napokban nagyon sok kellemetlenséget okozott. Már megint áramszünet van, — sóhajtottuk fel.

Természetes, hogyha szünetel az áram, akkor nem szólhat a

osengő, nem szólhat a mikrofon. Ugyanakkor érthető az is, hogy nem tudjuk mikor van a becsengetés, nem halljuk az előadói elvtárs szavait. Ez pedig a fegyelem lazulásában is mutatkozik, — persze önhibánkon kívül. Vajjon miért nem javítják már ki e hibát?

Sport

Közp. Haladás—Ferenyvárosi Lokomotív 3:1 (0:0)

Egyetemünk labdarúgócsapata eddig megőrizte veretlenségét.

A Pamuttexil-pályán került sor egyik legerősebb ellenfelünkre, a Ferenyvárosi Lokomotívra. A mérkőzés nem ígért biztos győzelmet, annál is inkább, mert játékosaink még nem jöttek teljesen formába. Mégis 0:0-ás félidő után 3:1 lett csapatunk javára.

A csapatban több elsőévesrel találkozunk. Előreláthatólag az igazolások lebonyolítása után még egy csapatot elindítunk, ezt azonban a hallgatók érdeklődésétől tesszük függővé. Reméljük, hogy ez az érdeklődés a csapat megerősödéséhez fog vezetni.

ASZTALITENISZ

Nincs olyan délután, mincsen olyan szabad óra, amikor az aula nem visszhangzana az asztaliteniszezők zajától. Ebben a sportágban az egyetemen az elmúlt évhez képest nagy fellendülés következett be. Az első évfolyamról sok jó versenyzőt lehet bevonnai a szakosztályba, sőt van köztük olyan is, aki az első csapatban is megállja a helyét.

A jelek arra mutatnak, hogy a csapat erősödni fog. Szeretnénk, ha ezt a fellendülést a szakosztály vezetősége kihasználná, és megszervezné a női csapatot is.

Első csapatunk a budapesti II. osztályban versenyez. A ta-

vasszal egy vereséggel a csapat a második helyen végzett. Most az őszi forduló során eddig három mérkőzést bonyolítottak le. A Műszaki Egyetem csapata nem állt ki, a második mérkőzésen az ellenfél 6:2-nél feladta a küzdelmet, a harmadik mérkőzésen csapatunk a Budai Vasas ellen 11:1 arányban győzött.

S A K K

Haladás—Vörös Meteor 6½:5½. A csapatbajnokság első fordulójában függőben maradt Mészáros—Balogh-játszmát Balogh javára értékeljük, így az Egyetem ujonccsapatát legyőzte a tavalyi bajnokcsapatot. Részletes eredmények:

- 0 Dr. Asztalos—Molnár 1
½ Szilágyi—Forintos ½
0 Mészáros—Balogh 1
1 Farkas—Haag 0
0c Tapasztó—Drechsler 1c
0 Grób—Forgács 1
½ Révai—Kemény ½
½ Cibus—Stuber ½
1 Weinberger—Pataki 0
1 Somogyi—Kerekes 0
1 Hacsák—Papai 0
0 Nógrádi—Göbel 1

A Haladás házi bajnokságában Szirmai vezet 2 ponttal utána Gacsályi, Fodor G., Göbel és Pabula 1 ponttal, majd Solt és Pápai ½ ponttal, végül Kerekes, Kúpecsik, Szűcs és Pataki pont nélkül.

Ladányi elvtárs véleménye a diákszallókról

Egyetemünk hallgatóinak többsége diákszallóban lakik, e helyezésük komoly problémát jelent. Az elmúlt tanévben sok panasz merült fel a diákszallók rossz állapotai miatt.

Az ablakok hiányosak voltak. A szobák huzatosak. Sok baj volt a szekrényhiány miatt. Tavaly óta egyetemünk sokat javított a diákszallók állapotán.

Ladányi elvtárs szerint a Makarenko-utcában az ablakokat már mind kijavították. A lányok szallójában ezen a héten fogják a kitört ablakokat beüvegezni. A renoválások nagyrészt elkészültek a nyár folyamán. A Veres Pálné-utcai szallót teljesen, a többi részlegesen kimeszelték. Az idén

Kedves Közgazdász!

Megjegyzések a „Mindennapi gondok a „gazdag” országokban” című cikkhez

Nagy örömmel vettem kezembe az idei „Közgazdász” első számát. Megelégedéssel tapasztaltam, hogy a lap, külsejére nézve, úriási változásokon ment át és hogy ezen a téren újra-meink legjobb lapjai mellé fejlődött. Előfordultak benne azonban olyan hibák, amelyek mellett nem lehet elmenni szóltalan.

A harmadik oldalon van egy külföldi vonatkozású cikk a nyugateurópai országok dolgozóinak mindennapi gondjairól. A cikk rámutat arra, hogy mennyire emelkedtek a létfenntartási költségek és hogy mennyire megnövekedett a dolgozók megélhetése nyugaton, de különösen Nyugat-Németországban és Olaszországban. Meglepődve vettem tudomásul, hogy „a nyugat-német háziasszonyok Shillingenként számolgatják a pénzüket és hogy így is nagyon sok váratlan meglepetés éri őket.” Ez számomra is nagy meglepetés volt, mert tudtommal a közelmultban nem hallottam arról, hogy Nyugat-Németországban pénzreformot hajtottak volna végre és hogy a Márka helyett Shillinget vezettek volna be. (Ezt sem német „sch”, hanem angol „sh” mintára.)

Sándor Géza elvtárs, a cikk „írója” szintén meglepődött, amikor olvasta cikkét a „Közgazdászban”. Azt mondta nekem, hogy ez a cikk alig hasonlít arra, amit ő beadott a „Közgazdász” idevonatkozó rovatához.

Azt írják az újságban, hogy a nyugatnémetországi kikötővárosok dolgozóinak fizetése 1951 óta 30 százalékkal csökkent, holott Sándor elvtárs szerint nem a fizetésről, hanem reálbérről van szó.

Tudjuk azt, hogy a „Közgazdász” munkatársai kemény munkával dolgoznak azon, hogy a megjelenő cikkek színvonala egyre magasabb legyen. Nem kis fáradságba került például ebben az esetben is a nyugateurópai dolgozók életszínvonalának csökkenését szemléltető és igazoló adatok különböző forrásokból való megszerzése. Eppen ezért nem engedhető meg az, hogy a „Közgazdász” összeállításánál, a munkatársak által benyújtott cikkeket önkényesen szűrésbaldalják, kihagyjanak belőle és hogy hasból hozzáírjanak, anélkül, hogy a cikkíróval ezt megbeszéljék. Különösen akkor nem, ha még a cikkíró nevé is kiteszik az újságba. Persze itt még nem is beszéltém arról, hogy a rovatvezető és a szerkesztőbizottság azt a feladatukat is elmulasztották, hogy a cikket lektorálás végett Porzsoló elvtársnak bemutassák.

Mi, a Közgazdasági Egyetem hallgatói azt kérjük a „Közgazdász” vezetőitől, hogy a jövőben gondosabban végezzék munkájukat, ne kövessenek el ilyen nevetéses hibákat, különösen közgazdasági vonatkozású szövegekben és ezáltal járuljanak hozzá hitelapunk színvonalának további emeléséhez.

Kopácsy Vilmos IV. k. ker.

A 22. épület földszint 5 szoba. Ahol kabátok hevernek a székeken, cipők az ágyakon, szemét és cigarettacsikk a padlón, asztalon, ágyalatt. Ezek az elvtársak nem is érezhetik jól magukat a szobájukban. Jó lenne, ha ezek az elvtársak igyekeznének szobájukat rendbetartani, barátságos otthonná tenni.

A főhiányosságokat a vezetőség már kiküszöbölte. Az előforduló panaszokat, amik mégis felmerülhetnek, a portán elhelyezett panaszkönyvbe írják az elvtársak. A panaszkönyvbe beírt panaszokat kivétel nélkül orvosolják.

Ezekután már csak a hallgatóknak múlik, hogy vigyázzanak otthonukra, a tisztaságra, rendre, hogy a diákszalló második otthonukká válják. Z. Gy.

A szallóknak a takarítását állandóan biztosítják. De a hallgatók nem becsülik meg a személyzet munkáját, személnek, a mellékelt viségeket beszenyezik. A lakószobákat is rendszerenlül hagyják. Ruhák, cipők hevernek szanaszét. A legrendetlenebb szobák egyike

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem MDP és DISZ bizottságának lapja. Megjelenik minden szerdán. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: Gácsi Sándor. Felelős kiadó: a Pártbizottság. Bp., IX., Dimitrov-ter 8. II. emelet. Telefon: 186—850. Szikra lapnyomda Rökk Szilárd-ut. 6. Felelős nyomdavezető: Kulcsár Mihály